

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΟΥ ΚΡΥΜΜΕΝΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ ή ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΔΕΛΙΝΟΧΩΡΑΣ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια πολύ μικρή, αλλά πολύ όμορφη, χώρα που τη έλεγαν Δελινοχώρα. Οι άνθρωποι στη μικρή αυτή χώρα ζούσαν ήσυχα και ειρηνικά. Ήταν εργατικοί και φρόντιζαν τα σπίτια τους, καλλιεργούσαν τα χωράφια τους, έβοσκαν τα ζώα τους και χαίρονταν τον ήλιο, τον αέρα, το χιόνι και τη βροχή. Ήταν όλοι ευτυχισμένοι, γιατί η φτώχεια τους είχε μάθει να χαίρονται τη φύση, να χαίρονται τον ήλιο, τον αέρα, το χιόνι και τη βροχή.

Μια μέρα όμως ήρθε στη χώρα τους, τη Δελινοχώρα, ένας ψηλός κύριος με μαύρο καπέλο. Τους μίλησε για το θησαυρό που είναι κρυμμένος στη γη τους. Τους έδωσε ένα σωρό υποσχέσεις. «Θα αγοράσω τα χωράφια σας σε διπλάσια τιμή, από όσο αξίζουν. Θα σας δώσω δουλειές. Θα σας δώσω αυτοκίνητα για να δουλεύετε σαν αφεντικά. Θα σας κάνω όλα τα έργα που θέλετε στη χώρα σας. Θα φέρω στη χώρα σας ανάπτυξη, πρόοδο και ευημερία. Από τώρα και πέρα τέλος η φτώχεια σας. Θα ζείτε πλούσια και ευτυχισμένα. Δώστε μου λίγα χωράφια, για να βγάλω από μέσα τον κρυμμένο θησαυρό και όλους θα σας κάνω πλούσιους» τους είπε.

Ήθελαν οι κάτοικοι την πρόοδο, ήθελαν την ανάπτυξη, σαν καλή τους ακούστηκε και η λέξη ευημερία. Πίστεψαν τον ψηλό κύριο με το μαύρο καπέλο και έδωσαν τα χωράφια που τους ζήτησε. Κάποιοι λίγοι που αντέδρασαν τους είπαν τρελούς, ρομαντικούς και φευγάτους. Άρχισαν να τους κατηγορούν, ότι δεν ήθελαν την πρόοδο, την ανάπτυξη και την ευημερία της Δελινοχώρας.

Στην αρχή όλα κυλούσαν ήσυχα και καλά. Οι κάτοικοι της Δελινοχώρας δούλευαν για να βγάλουν τον κρυμμένο θησαυρό από τη γη τους. Με τη δουλειά απέκτησαν χρήματα. Με τα χρήματα αγόραζαν από όλα τα καλά του κόσμου. Όλοι ευγνωμονούσαν, τον ερχομό του ψηλού κυρίου με το μαύρο καπέλο στη χώρα τους. Όλοι φρόντιζαν, να τα έχουν καλά με τον ψηλό κύριο με το μαύρο καπέλο και τους ανθρώπους του. Όλοι ήθελαν την εύνοιά του για να κερδίζουν περισσότερο.

Με τον καιρό όμως τα πράγματα άρχισαν να αλλάζουν. Ο ψηλός κύριος με το μαύρο καπέλο τους ζητούσε να του δώσουν και τα άλλα χωράφια για να συνεχίσουν να δουλεύουν.

Τι να κάνουν οι άνθρωποι, για να μη χάσουν τις δουλειές τους, για να μη χάσουν τις ανέσεις που είχαν αποκτήσει, αναγκάστηκαν και τα έδωσαν.

Τότε όμως ήταν που όλα άλλαξαν!

Πρώτα άλλαξε συμπεριφορά του ψηλού κυρίου με το μαύρο καπέλο. Δεν ήταν πια ευγενικός. Δεν ενδιαφερόταν για τους κατοίκους της Δελινοχώρας. Δεν τους έδινε δουλειές. Δεν επισκεύαζε τους δρόμους της Δελινοχώρας, που χαλούσαν τα φορτηγά του. Τώρα ο ψηλός κύριος με το μαύρο καπέλο δεν σέβονταν κανέναν. Δεν σέβονταν τους ανθρώπους, δεν σεβόταν τις περιουσίες τους, δεν σεβόταν τους νόμους της Δελινοχώρας.

Οι κάτοικοι της Δελινοχώρας, άρχισαν να δυσανασχετούν. Άρχισαν να μένουν άνεργοι. Άρχισαν πάλι να γίνονται φτωχοί. Έβλεπαν ότι ο πανέμορφος τόπος τους είχε καταστραφεί, ότι είχε απομείνει, τώρα, ήταν νεκρό και ξερό. Το χειρότερο όμως ήταν ότι τώρα, ο ψηλός κύριος με το μαύρο καπέλο, τους ζητούσε να φύγουν από τον τόπο τους, γιατί κάτω από τα σπίτια τους υπήρχε ένα μεγάλο κομμάτι του θησαυρού και ο ψηλός κύριος με το μαύρο καπέλο ήθελε να το πάρει.

Οι κάτοικοι άρχισαν να αντιδρούν. Δεν ήθελαν να πουλήσουν τα σπίτια τους. Δεν ήθελαν να φύγουν από τον τόπο τους. Ο ψηλός κύριος με το μαύρο καπέλο τώρα αγρίεψε. Αφού οι κάτοικοι δεν έδιναν τα σπίτια τους με το καλό, θα τα έπαιρνε με το κακό. Άρχισε να ασκεί πιέσεις, εκφοβισμούς και τρομοκρατία. Άρχισε να κάνει όπως έλεγε «αναγκαστικές απαλλοτριώσεις».

Οι κάτοικοι της Δελινοχώρας δεν ήξεραν τι να κάνουν. Κανείς δεν μιλούσε φωναχτά, γιατί άνθρωποι του κυρίου με το μαύρο καπέλο βρισκόταν παντού και αλίμονο αν μάθαινε, ότι τον κατηγορούσαν.

Σιγά σιγά, όμως, κάποιοι ξεθάρρεψαν. Δημιούργησαν στην αρχή μια «επιτροπή αγώνα», όπως την είπαν, για να μπορέσουν να μεταφέρουν τα παράπονά τους στις τοπικές αρχές και στον κύριο με το μαύρο καπέλο. Αλλά τα αιτήματά τους και οι διαμαρτυρίες τους δεν εισακούονταν. Κανείς από τους τοπικούς άρχοντες δεν ενδιαφερόταν για την ανεργία των κατοίκων της Δελινοχώρας, για την καταστροφή της φύσης, για τη μόλυνση της περιοχής και για τον αναγκαστικό ξεριζωμό τους.

Τώρα κατάλαβαν, οι κάτοικοι της Δελινοχώρας, ότι ο κρυμμένος θησαυρός είχε φέρει τον όλεθρο και την καταστροφή του τόπου τους. Τώρα κατάλαβαν ότι «η πρόοδος, η ανάπτυξη και η ευημερία» που τους είχε υποσχεθεί, ο ψηλός κύριος με το μαύρο καπέλο, ήταν προσωρινή. Τώρα κατάλαβαν ότι χάσανε τα χωράφια τους, ότι χάσανε τους βοσκότοπους και ότι κινδυνεύουν να χάσουν και τα σπίτια τους. Ήταν όμως πολύ αργά!

Τώρα όλοι έχουν ξεσηκωθεί. Οι κάτοικοι της Δελινοχώρας οργανώνονται για να μπορούν να διεκδικήσουν καλύτερα, το δίκιο τους. Τώρα έχουν καταλάβει ότι η «πρόοδος, η ανάπτυξη και η ευημερία» που τους είχε υποσχεθεί ο ψηλός κύριος με το μαύρο καπέλο, κατέστρεψε τη χώρα τους, έβλαψε την υγεία τους και χειροτέρεψε την ποιότητα της ζωής τους. Τώρα κατάλαβαν ότι ο κρυμμένος θυσαυρός μπορεί να φέρει το τέλος της όμορφης χώρας τους, της Δελινοχώρας.

Τώρα αποφάσισαν να αγωνιστούν. Πιστεύουν ότι ενωμένοι όλοι μαζί θα νικήσουν. Πιστεύουν ότι Θα μπορέσουν να διώξουν από τον τόπο τους τον ψηλό κύριο με το μαύρο καπέλο και θα σώσουν τη Δελινοχώρα. Πιστεύουν ότι η κοινωνική αντίσταση είναι η μόνη που μπορεί να νικήσει.

Όταν ήρθε ο κύριος με το μαύρο καπέλο και τους έταζε «πρόοδο, ανάπτυξη και ευημερία», ούτε που είχαν σκεφτεί, ότι αυτή θα έφερε το τέλος της Δελινοχώρας.

Δεν ξέρω το τέλος της ιστορίας. Δεν ξέρω ποιος τελικά νίκησε.

Δεν ξέρω αν οι κάτοικοι της Δελινοχώρας, μπόρεσαν και έσωσαν τη χώρα τους.

Εκείνο που ξέρω είναι ότι δεν πρέπει οι άνθρωποι να πιστεύουν εύκολα τις υποσχέσεις και τα όμορφα λόγια, γιατί όταν καταλαβαίνουν ότι οι υποσχέσεις και τα όμορφα λόγια είναι ένα ψέμα, είναι πλέον πολύ αργά.

Τάκης Παπαθανασίου - κάτοικος Δελινοχώρας